

EN LA MORT DE JACINTO VERDAGUER

I es mor. I tot seguit lo cos se glaça,
i la carn orgullosa es fon de pressa;
i sols resten los ossos que s'aprimen
per fer-se pols. I poc a poc encara
la pols se va fonent... I allà en los segles
del geni mort res servarà el sepulcre.
Mes lo que ha estat sempre és; que el temps trasmuda
tot lo creat, mes al no-res no ho torna.
I així, quan sa despulla ja no es tanqui
dintre la tomba per sa gent bastida,
prou que hi serà dintre la tomba mare
que és terra, espai i més enllà, confosa
amb la cendra impalpable d'altres genis
per damunt de les boires de la vida
on s'enfanguen los cors entre misèries,
aixecant l'hòstia santa dels miracles,
la divinal, l'eterna poesia,
la que és més sol que el sol, la que governa
esclaus i reis i religions i races,
la que va del primer a l'últim home
i del verm a l'estrella més llunyana,
l'única veritat en la que creuen,
tant si volen com no, totes les ànimes.

Àngel Guimerà

Aquest poema va ser publicat al *Segon llibre de poesies*, 1920
Extret de *Poesia completa Àngel Guimerà*, edició de Blanca Llum Vidal, 2010

